

# Ca-Nostra

\*\*\* ANY SETÈ.—NÚM. 509 \*\*\* SETMANARI POPULAR \*\*\* INCA, 25 D'ABRIL DE 1914 \*\*\*

## ¡Guerra a la blasfemia!!

Demà es el dia indicat per celebrar en nostra ciutat el gran Aplec contra l'horrible vici de la blasfemia.

Demà toca a Inca, el protestar amb totes ses forces i sense distinció de classes, contra aquesta inmundada plaga social.

Es d'esperar, idò, que la nostra ciutat que sempre ha tengut fama de voler quedar be en les seves manifestacions, ja polítiques, ja religioses, acudirà demà a la nostra Plaça de Toros a escoltar els oradors de cap de brot, que mos honraràn amb la seva paraula; i que sabrà unir el seu nom al gran moviment de moralisació que fa tres o quatre anys la benemèrita "Lliga del Bon Mot", ha vengut desenvolupant a dins Catalunya i Espanya tota, moviment que no té més objecte que el de desterrar de nostra Patria aqueix vici execrable, destrucció fatal no sols de tota idea relligiosa, sino també de tota elemental cultura.

\*\*\*

Es vertaderament escarrufador l'espectacle que s'ofereix an els qui encara senten vibrar les fibres de son cor per tot lo sant i noble, al veure la propagació creixent de la blasfemia per dins la nostra Patria desventurada, propagació que amanassa enfonsar-la dins l'abisme de sa degradació més espantosa i convertir-la en blasfematori públic, clavaguera immunda aont s'hi escola la rabia i l'odi de Satanàs contra Deu.

I Mallorca no ha pogut escapar tampoc d'aquesta vil escoria. Aborriona el sentir per nostros carrers i places l'estol de joves, mes ¿que dic? l'estol d'infants que molt antes de conèixer i beneir a Deu, han après ja a malaïr-lo, repetint, a voltes inconscientament, les blasfèmies en mal hora surtides dels llabris sacrílegs de sos pares!

I així, quins no han de ser els desordres socials que reporta la blasfemia? No poren esser més fatals. La blasfemia no és més que la negació de sa soberania de Deu; és un moviment de soberbia com el de Luzbel, i per axò és un gran mal social, perque ataca el

fonament meteix de sa societat, per quant sense Deu, el fonament de tota autoritat desapareix, i sense autoritat, per força les societats han de caure dins la més completa anarquia. Ademés la blasfemia és sa contradicció més estúpida. Si els blesfems creuen en l'existència de un Ser superior, Senyor de tot l'Univers,—com efectivament és així, per quant l'ateisme teòric no s'explica, ni ha cap poble que l'hagui practicat—¿quina explicació té la confessió pública d'aqueix Senyor, Soberà de l'Univers, acompanyada del desafii més temerari de la seva ira terrible? Creure que existeix un Deu i tirar al seu front, amb paraules blesfemes, grapedes de fems, ¿no és una contradicció monstruosa impropia de sers racionals?

I així embrutits els pobles amb tan vil escoria, ¿que té d'estrany que les idees socials més perilloses i disolvents s'hagin apoderat de la societat, que se hagi perdut tot respecte a la propietat, a les lleis, a la moralidad pública, a les elevades aspiracions humanes que ennobleixen i dignifiquen; i que per el contrari la bestialidad humana,—com diu el Dr. Torres i Bages, en les seves Pastorals—degradada amb la blasfemia, hagi estat l'engendredora de tots els vicis, errors, crims, negacions, barbarie i aniquilament social?

\*\*\*

Devant els terribles desordes socials que la blasfemia reporta ¡aixequet, oh noble ciutat d'Inca, a regenerar-te de tal infamant estigma!

Acudiu, bons inquers, demà a l'Aplec a donar proves de que no sols heu sabut, amb el treball, aixecar-vos al nivell dels pobles més adelantats de l'Illa, en l'industria i comers, o siga en el progrés material de la vida, sino que també sabeu comprendre el trist contrast de dit progrés amb l'asquerosidad de sa blasfemia! Si així no hō fésseu, si escoltásseu indiferents la benèfica paraula dels homos de bona voluntat que demà vos mostraran el modo de purificar el llenguatge, de dignificar la vida, educar ses costums, i elevar el caracte, sería senyal que teniu sa vostra inteligencia ja apagada i de gel el

vostro cor.

Juventut inquera! A tu te toca interesar-te de bon de veres per l'èxit del Aplec. Tu ets l'esperança dels temps que han de venir. El paper que has de desempenyar dins l'orde social, és de suma importancia, perque tu constitueixes la base, la pedra angular de la societat i en la teva mà està el fer feliç o desgraciat el nostro poble.

¡Aixequet idò, a protestar amb tota la força de ton cor jovenivol contra el vici de la blasfemia! De lo contrari ja pots renunciar per a sempre a donar dies de gloria a la teva patria i a realisar accions magnànimes!

¡Per Deu, per la Patria, pel bon nom de nostra ciutat i fins pel meteix instint de conservació: ¡Guerra feresta contra els qui fan guerra a Deu!

¡Guerra a la blasfemia!!

JOSEP AGUILÓ Pvre.

Inca 24-4-14.

## CANT CONTRA LA BLASFEMIA

—¡Calla, boca impia  
del blasfemador!  
¡Sempre alabat sia  
Déu Nostre Senyor!—

Home que renegues,  
ho llengua de fel,  
tu mateix te pegues,  
quan escups al cel.

A la mà que't dona  
lo millor que tens,  
ja la mà divina  
tu hi claves les dents!

Catalunya, terra  
de santa llevar,  
si un fill teu blasfema  
¡nega-li l'amor!

—¡Calla, boca impia  
del blasfemador!  
¡Sempre alabat sia  
Déu Nostre Senyor!—

Josep Paradedda Pvr.

## Blasfemos, inmorales, groseros.

Lengua sucia revela un estómag sucio; palabra inmunda acusa una alma inmunda también. Y así como la enfermedad física del aparato gástrico puede revestir grados distintos de gravedad, desde la sencilla indisposición hasta el caso irremisiblemente mortal, tomando según ellos nombres especiales; de de la misma manera la dolencia espiritual de los maldicientes puede recorrer una prolongada escala, desde la simple insensatez hasta la refinada malicia, dando lugar a denominaciones diversas, como las que integran nuestro epígrafe.

Grado máximo: *blasfemos*. El hombre se levanta contra la Divinidad, la criatura contra el Criador, el redimido contra el Redentor; le injuria, le vilipendia, le maldice; en Sí mismo, en su Madre Purísima, en sus Angeles, en sus Bienaventurados, en su Iglesia y en todo cuanto hay de santo o sagrado en los Cielos y en la Tierra ¡qué pecado tan horrendo! El gusanillo, el átomo, el polvo se atreve contra el Todopoderoso, que como se lo dió todo, todo puede quitárselo a cada momento que transcurre: el pan cotidiano, la salud, la vida ¡que ceguera tan inconcebible! El menesteroso hiere la Mano generosa que le da el socorro; el desvalido escupe en el rostro de su Protector; el enfermo abofetea a su Médico espiritual, el hijo maltrata a su celestial Padre ¡qué ingratitud tan monstruosa! Tal hecho no tiene más que un precedente, el del Angel rebelde que, loco de furor y de orgullo, se encara con el Ser Supremo y fulmina el *non serviam* que debió causar un estremecimiento de horror en los ámbitos eternos; y en aquel punto mismo rueda precipitado al profundo de los infiernos, para no recobrar jamás su pristina grandeza. Si aquél es vuestro predecesor ¡oh blasfemos! ya lo sabeis, éste es vuestro destino.

Grado medio: *inmorales*. No quereis insultar cara a cara a vuestro mansísimo Jesús, es cierto; pero no se os ofrece reparo en ofenderle en su moral purísima, sazonzando vuestra conversación con palabras torpes, obscenas, libidinosas, que lastiman el pudor de la virginidad y torturan la delicadeza de los oídos castos; y de tal manera os familiarizais con vuestro vicio de la impureza hablada que no estimais fuerza en la expresión ni agudeza en la frase si no va antepuesta, entrecortada o seguida de uno de esos vocablos sceces que, con su hedor pornográfico, corrompen la frase entera. Evocar a todas horas el recuerdo de lo que no es ni para pensado, da clara muestra de falta de delicadeza en asunto en que no hay parvedad de materia; pero además es indicio seguro de educación defectuosa que os hace indignos del buen trato social. Y ¡triste es confesarlo! el hábito de la impudicia en el hablar no es patrimonio exclusivo de los desheredados de la fortuna, que no han tenido medio de completar el cultivo de su inteligencia y el modelado de su corazón; alcanza también, con harta frecuencia por desgracia, a señoritos de guante

blanco, a hombres de carrera brillante, a personajes de encumbrada posición social.

Grado mínimo: *groseros*. Vaya por delante el testimonio de nuestra conmiseración hacia estos pobrecitos que causan repugnancia más bien que horror. Nacidos por lo regular en humilde cuna, rodeados desde su mas tierna infancia de mugre y de pobreza, sumidos siempre en las tinieblas de la ignorancia, arrastrados por el mal ejemplo, tienen hasta cierto punto disculpa y son dignos de verdadera lástima, si adoptan un lenguaje impropio de personas decentes, saturado de expresiones inmundas, asquerosas, nauseabundas. No estais, sin embargo, exentos de toda culpa; de vosotros depende la enmienda y es por tanto vuestra la responsabilidad. Ahí tenéis el ejemplo de tantos compañeros vuestros que han nacido y viven en idénticas condiciones de miseria y de ignorancia, y no obstante están totalmente libres del vicio que os degrada y os envilece. No diré que la educación social sea fruto exclusivo de la instrucción religiosa; pero sí que la enseñanza católica es el medio más adecuado, no sólo para robustecer la inteligencia, sí que también para purificar el corazón.

¡Oh qué campo tan inmenso se ofrece a la acción católico-social, para desbrozarlo, mejor dicho, para arrancar en él de cuajo las malezas del lenguaje blasfemo, inmoral, grosero, que impide el desarrollo de la mies plantada por el Divino Sembrador! ¡Oh qué noble y levantada la actitud del Apostolado seglar, que se siente llamado a laborar en tan meritoria empresa, secundando la acción divina de nuestra santa y cariñosa madre la Iglesia Católica! ¡Alabanzas sean dadas a los esforzados campeones que a ello consagren sus energías y en ello consuman su vida! ¡Loores sin cuento al más fiel intérprete en nuestros días de tan sublime pensamiento, *La Lliga del Bon Mot!*

MIGUEL SAMPOL.

\*\*\*\*\*

\* \* \*

El blasfem i mal parlant a més de crear-se una existencia rabiosa se fa antipàtic i avorri per tot hom ben nascut.

Aixís com el mercuri an el termómetro marca els graus de la temperatura, la bona parla indica els graus de cultura i d'educació dels pobles.

La blasfemia i el mal parlar, després de rebaixar i d'envilir l'home, i d'esser un dels pecats que irriren més a Deu i que castiga sovint; fa més mal, a dins la societat, que una calabruixada forta a un sementé de blat masell d'espigues a punt de granà.

Anem, doncs, tots demà el gran aplec, a protestar, amb nostra presència, quantra aquest vici per Deu maleït i baix de tot concepte abominable.

P. DE A. MULET.

Inca 25-4-1914.

## Dues paraules an els bons inquers

Per tota l'Espanya s'axeca un crit de protesta quantre sa blasfemia; noltros l'hem sentit ressonar dins Mallorca de mití en mití, i de poble'n poble, umplint es comellars i repetint-se en s'eco de ses nostres montanyes; noltros sabem que ha ressonat vibrant i poderós per dins Catalunya, Murcia, Valencia, Aragó, Navarra, Castelló, i ses Vascongades; noltros el sentirem demà repetir-se encara amb més força i valentia pronunciat a la una per totes ses veus inqueres i ses de pobles del entorn.

Aquexa protesta tan necessari i tan noble se fa al mateix temps en nom de sa Religió i en nom de sa cultura, en nom de sa Fè i en nom de sa Patria, perque unes i altres reclamen que desaparezca sa blasfemia.

Ido bé. Si després d'axò hi hagués dins Inca una persona que volgués blasfemar, seria digne de que'ls bons inquers la despreciassen, i la mirasen com una causa de deshonra, que los fa quedà malament an els uis de tothom que sapiga que aquí li han comportat que blasfemàs sense correctiu.

De totes les senyals d'impietat sa blasfemia és sa més grave; de totes ses mostres d'incultura i mala educació aquesta és sa més grossa. ¿Com idò no ha d'esser una vergonya per Inca si d'aquí en davant hi ha qualcú que blasfemant mos fassa passar com a gent poc culta o mal cristiana?

Además de impío i mal educat és el blasfem un renegat i un covart. Covart, aquell que blasfema per seguir sa corrent dolenta i i no se sap subjectar a ell mateix, ni resistir a s'imposició dets altres; covart, el que pensa que no és homo, i creu que per esser-ho ha de blasfemar, convençut de que no sap demostrar sa seua homonia en coses millors; covart, covart de tot, el que a força de blasfemies ha de fer conixer a tothom sa seva incapacitat, sa seva impotencia i falta de forces per fer lo que voldria, com si fos una fiera engabiada que bramula perque no se pot assaciar.

Renegat es el blasfem perque renega de Deu, com ho diu sa mateixa paraula blasfemia; renegat, perque el que renega de Deu, més renegarà de sa patria, de sa bandera, des seu poble, de sa familia, des seus amics, de tothom i de tot.

¿I serà possible que hi haja jamay un inquer, un fiy d'aqueixa ciutat que procura posar tan amunt es seu nom i es seu cristianisme, que sia víctima d'uns sentiments tan baxos com son el que demostra sa blasfemia?

¡No ho vulga Deu! Ni permeti que dins els nostros mercats, ni en les nostres societats, ni en mig dels nostros carrers se senti may més l'insult an el seu Nom, ni la paraula injuriosa a sa Magestat infinita.

I en quant estiga de sa nostra part fassem un esforç, gran i decisiu per impedir que dins Inca no sa blasfemi.

Inca, és la ciutat que creix esponerosa en el centre de Mallorca, rica en energies i plena d'ideals: és la ciutat sempre desitjosa d'un progrés ben entès, i ufanosa d'una cultura sana que té per fonaments sòlits el trabay

Just és idò qu'estimi aquexes coses, i pro-  
curi que'l bon llenguatge sia sa corona, com-  
plament i defensa de totes elles.

I perquè sa blasfèmia seria una taca en mig  
de tantes grandeses i una ignominia en mig de  
tantes glories, i un corc fatal en el cor de la  
seua constitució sana i robusta, desterem-la  
per a sempre de noltros, i mirem-la com sa  
major de ses calamitats que poren caurer  
demunt un poble

Al blasfemar feim guerra  
En nom de Deu Etern  
Treguem de nostra terra  
La llengo del infern.

Fr. P. J. Cerdà

## NO BLASFEMEIS

Invitado por el director de «Ca-  
Nostra» para que consiga alguna idea  
de respeto de la blasfemia, debo manifes-  
tar que voy a exponer, con toda sincer-  
idad, el concepto que de la misma  
tengo formado, por considerar cumpla-  
do así con el deber que me imponen mis  
profundas y arraigadas convicciones.

Prescindiendo del insulto a Dios, al  
Creador, que con seguridad es el ma-  
yor mal entre todos, y tan grande que  
no lo sabemos ni podemos calcular, me  
ceñiré al aspecto social, haciendo ob-  
servar que la blasfemia es impropia de  
las personas verdaderamente ilustra-  
das, que no se le oye entre familias  
honradas y de buenas costumbres, y  
que se guardan de emplearla los que  
han recibido una educación esmerada.  
En cambio, facilmente podremos sor-  
prenderla en la boca de ignorantes pre-  
sumidos, en familias de costumbres y  
hábitos depravados, y entre gentes  
mal educadas.

Además de ser la blasfemia una gran  
falta, tiene una agravante especial, que  
no tienen muchas otras, y es la de que  
no satisfaciendo necesidades orgánicas  
de ninguna especie no se presta a cier-  
ta disculpa que en otras faltas puede  
hallarse. El robo tiene un objetivo, que  
en algun caso puede atenuar la grave-  
dad del delito. El homicidio podrá ir  
acompañado de circunstancia que no  
tan solo lo disculpen, sino que hasta lo  
justifiquen. Otros delitos hay que sa-  
tisfaciendo apetitos carnales más o me-  
nos desordenados, podrán merecer in-  
dulgencia. La blasfemia no satisface  
necesidades orgánicas; no soluciona un  
conflicto monetario de trascendencia;  
no libra a nadie de un enemigo peligro-  
so. El blasfemo comete una gran falta,  
sin provecho alguno, sin que pueda  
vislumbrarse conveniencia de ninguna  
clase, y por lo tanto obra contra todo  
raciocinio.

Para conocer el terreno mas apto al  
desarrollo de la blasfemia y los elemen-  
tos que mejor a ella se adaptan, recor-

demus la Revolución francesa, y más  
recientemente, la Semana trágica en  
Barcelona; tristes y memorables aconte-  
cimientos en los que tuvo lugar lo que  
podríamos llamar, apoteosis de la blas-  
femia. Con las más horribles blasfemias  
se arengaban unos a otros, los viles  
autores de tanta infamia; con la blas-  
femia en la boca robaban, incendiaban,  
asesinaban; blasfemando sin cesar, per-  
petrábanse las fechorias del más feroz  
salvajismo; la blasfemia en sus mas de-  
nigrantes formas constituia la divisa de  
aquellas feroces y sanguinarias turbas.

Con tales antecedentes, bien clara-  
mente se comprende la necesidad que  
tenemos todos de combatir la blasfe-  
mia, aunque solo sea en nombre de la  
cultura, de la honradez y de la buena  
educación. Combatámosla pues, en to-  
das sus formas, esté o no maridada  
con la ignorancia, con la depravación,  
con la mala educación o con la desver-  
guenza.

SEBASTIÁN AMENGUAL.

## ¡Al blasfemar feim guerra!

¡Enrera! flectomia matzinada. ¡Enrera! baf  
que t'axeques de bassiot asquerós; víbora astuta  
que piques a l'oreia cercant que ton verí s'escoli  
fins lo més endins del cor. ¡Enrera! I... avant no-  
ble i beneïda «Lliga del Bon Mot». Corre pels  
plans i montanyes, pels llogarets i viles, estesa  
la bandera, desenvainada l'espasa i flemetjanta  
la llengo, tot per fer guerra an el maleït vici del  
mal parlar ¡Avant!

La «Lliga del Bon Mot» com a canó d'artille-  
ria de tir ràpid i efectes segurs, senyala la pun-  
teria per tot arreu; i quant despara, surt la pól-  
vora que ha de matá el Goliat del nostre temps,  
convertida en paraula vibranta, convincenta i  
clara de gelosos oradors.

Dins els pobles les autoritats i altres persones  
tomen caramulls i putxols perquè passi rebenta  
la bala; i se donen aplecs i comunions nombroses,  
i els homos s'entusiasmen, i els nins canten  
himnes contra el mal parlar. I les dones ¿qu'hem  
de fer? ¿mos sentirem assasiades essent sola-  
ment expectadores de freda indiferencia, o a lo  
més d'esterils admiracions? No. També mos per-  
tany qualche coseta. No's precis que amb aplecs  
ni festes d'aquesta casta dexem sentí la nostra  
veu, ni que amb discursos refinats protestem de  
la blasfemia; ni fa'l cas que donem el nom per  
formar lligues femenils. Be's cert que mos convé  
unir-mos, pero com unió, mos basta que totes  
tenguem la convicció práctica dels nostros de-  
vers: com a reglament una santa llibertat per  
obra amb energia; i les obres... Sovint, sovint,  
per desgracia, feren els nostros sentits mots in-  
ventats pels missatges de l'infern. Quant los sen-  
tim, no és propi ni digne d'una cristiana, callar en  
despreci indiferent; ni tampoc basta el sentir do-  
lor i fé un acte de desegravi. No. El nostre de-  
ver, la nostra conciencia, i per demunt tot el gel  
de la gloria de Deu, mos demanen mes.

Voleu que deturem el pas. Asem el cap en  
santa indignació; i dexant caure demunt s'atrevit  
una mirada de foc, diguem en veu clara i forta.—  
¡Alabat sia Deu!

Be està que vagen devant els homos en renou

i esplendors units a la Lliga del Bon Mot; mes  
noltros devem anar darrera; així mos pertany,  
Humils i tranquiles, resoltes i constants; refuant  
tota baixa covardia; sense que siga excusa la ti-  
midés de caracter, sa tendresa de l'edat o por  
que fan los blasfems. No temem. Callaràn empe-  
gueïts i parucs devant la nostra fermesa.

Desde fa un grapat de mesos se donen aplecs  
per fer morir sa blasfemia; que desde avui no  
ressoni una blasfemia que no vaja seguida de veu  
de dona que diga:—¡Alabat sia Deu!

CATALINA PALLICER, F. DE M.  
21-Abril-1914.

## La Blasfemia ¡no!

El Director de CA-NOSTRA acaba de demanar-me li escrigui qualche cosa, per aquest nú-  
mero, no sabent jò com complaure'l, quan  
fuetjant un periòdic de Madrid, llegesc una nova  
d'aquets dies, que contant-la-vos en la nostra  
llengua, me vé com l'anell al dit per sortir un  
poc airós del compromís.

A cert poble d'Aragó disputaven dos subjec-  
tes, quand un d'ells acalorat tregué un ganivet  
corrent darrera l'altre i proferint una blasfemia  
quantre la Verge del Pilar, al mateix moment  
qui passava un sacerdot, que seriosament li di-  
gué:

—Quantre la Verge del Pilar, ¡no!

—Dons be—contestà lo blasfem—¡visca la  
Verge del Pilar!

—¡Que visca!—li respòn el sacerdot i deixa  
en pau ton inimic.

Bastaren tals paraules de pau per evitar tal  
volta, un crim de sang.

¡Pietosa i oportuna intervenció social quantre  
la blasfemia! ¡Qué n'ets de bella!

PERE J. SERRA.

## Sobre l'Aplec d'Inca

### ENTUSSIASME

Dijous comensà el triduo preparatiu del Aplec  
predicat per Mossen Francesc Sitjà, el qual cal-  
detja l'admosfera del nombrós concurs. Abans i  
després del sermó e-hi ha ensai del cant d'En  
Verdaguer contra la flectomia, reinant entusias-  
me per llarg.

Seguit, seguit, mos arriben adhesions dels po-  
bles enviades per Comunitats parroquials, Ajun-  
taments i altres entitats. Tots els ulls estàn gi-  
rats a nostro Aplec, puis tenim noticies que ha  
despert gran entusiasme per tot arreu, i que són  
moltíssims els homos i dones que fan comptes ve-  
nir-hi. Poble del entorn hi ha, que vendrà tot en  
massa; ell sabeu que serà de gros es faster; si  
les flectomies fossen materials que les poguesen  
abastar en les dents o en les mans no'n quedava  
cap per nat senyal.

### CARTA-ADHESSIÓ VALIOSISSIMA

Lo Ilm. i Rdm. Senyor Bisbe de Mallorca ha  
enviada una adhesió al President de la Assam-  
blea d'Inca contra el mal parlar, en que aprova i  
beneex coralment, com a Pastor de la Iglesia  
mallorquina, l'Aplec.

Be và; ja badareu bona oreia quan la llegiràn:  
és un escrit preciós.

### ABVERTENCIES

En vista d'això, anam a fer algunes adverten-  
cies i donar alguns detalls perquè se faci en lo

millor orde.

No hi ha missa de Comunió general com anunciarem al número passat.

Amb el tren que passa per Inca a les 9 del matí vendran els oradors i altres membres de la Lliga, tot seguit la manifestació infantil, que ja estarà organitzada a la plaça de Orient, davant la Rectoria, desfilant pel carrers de Sirena, Plaça de la Iglesia, Fortuna, Campana, Plaça de Lluch, Born, Murta, Angels, Mercat vei, Sant Domingo, Dureta, Sant Bartomeu i Plaza Major finint a la Casa Consistorial a on s'entregarà un missatge a la Primera Autoritat Civil. S'hi farà un discurs.

Enseguida comensarà l'ofici.

A les dues del capvespre s'obriran les portes de la plaça de toros perquè la gent pugui comensar a prendre lloc.

A la tribuna que s'està construint-se serà ocupada pels oradors.

Just devora la tribuna se posaran cadires destinades per les autoritats, sacerdots i representacions d'entitats que se presentin.

Els membres de la Comissió Organitzadora estaran allà de plantó portat un distintiu, an aquí podran dirigir-se les persones que venguen en representació de entitats, o els que los interesi alguna cosa.

A les tres i mitja del capvespre partiran de la plaça d'Orient els nins de les escoles, cantant l'himne amb la música i acompanyant les autoritats i oradors i demés persones que vulguin seguir cap a l'Aplec.

Creim que no hi ha res mes que dir; que Deu beneïska els treballs de la «Lliga» i de la Junta.

#### ENDEVINAIA

En Jaume Sampol, seminarista, mos ha enviada una solució a l'endevinaia de dissapte, que deiem que era un verset de l'Escriptura del domini del poble, en tretze síl·labes i en totes les paraules agudes. Diu aixís:

*El segon no juraràs el nom de Deu en va.*

Ell l'ha endevinada just i cabal. Si'l poble complia aquest manament la «Lliga del bon Mot» hauria acabades les feines.

## Noves d'Inca

**VOCACIO**—Dissapte passat vestí l'hàbit de religiosa de la segona orde de San Francesc, an el convent de Santa Clara de Ciutat, la virtuosa jovesana Na Francisca Fiol Beltrán de la Posada de Lluch, baix l'advocació de Sor Maria dels Angels.

Felicitam a la novella religiosa per la seva vocació, tot desitjant-li la felicitat del esperit dins la soledat del claustre; i al mateix temps, feim estensiva nostra felicitació a sos pares per la alegria que han tenguda en la consagració de la seva filla al servici del Senyor.

**PANCARITAT I ROGATIVES**—Diumenge passat a Santa Magdalena se fé la festa del Pancaritat dedicada a la Mare de Deu de Lourdes. A causa de les pluges e-hi assistí poca gent.

Així mateix hi va haver ofici solemne i predicà el M. I. Mossen Nadal Grau, canonge.

El capvespre amb un exercissi piedós, a la Verge, hi tornà haver-hi sermó pel mateix orador.

A causa del temps tampoc pogué fer-se la processó de rogatives a Santa Magdalena; no és que plugués molt, però tampoc feia temps d'investir.

**MALALTA**.—Dilluns fonc viaticada madò Maria Seurina, mare de nostro Director. Gracies a Deu està notablement millor.

**NOVEDATS**.—Els fills de D. Bartomeu Gumbau mos participen haver rebut un complet assolit de robes per la vinenta temporada de primavera i estiu, en que podrà servir airovement a la seva clientela amb la major perfecció.

An els magatzems de San Josep, de D. Ignaci Figuerola, també mos anunci la rebuda de novelats de temporada per senyora i cavaller en sastreria camiarria i confeccions de tota classe que posen a disposició de sos parroquians.

#### BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat.

Bessó	a	150'00	al quinta.
Blat	a	19'50	la cortera.
Xexa	a	20'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	09'50	id.
Ordi	a	11'00	id.
id. foraster	a	10'50	id.
Faves pera cuinar	a	25'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
d. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	15'50	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	37'00	id.

id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Porcs grassos	de	00 a 00	l'arrova
Garroves	a	00'00	
Safra	a	3'00	s'uns.

## Camperes

Poesies: de D. PERE d'ALCANTARA MULET Y REINES.

Una pesseta a l'Imprenta de CA-NOSTRA.

**RECORDATORIS de Primera Comunió**

MORTUORIS I VOTS RELIGIOSOS

CRAN ASSOLIT D'ESTAMPES

A nostra Llibreria.

## Libros de Legislación

*Manual práctico de Justicia Municipal* 4'50 en tela.

*Manual de Legislación Electoral en tela* 2'50 ptas. en rústica 2.

*Ley Municipal en tela* 5 ptas. en rústica 4.

*Lo que debe saber el Concejal, en tela* 4'50 ptas. — Murta, 5.—Inca.

## SOLFEO DE LOS SOLFEOS

Primer i segon tom: vanals a nostra llibreria.

## Tinta Pelikan 4001 5001

Color de cel negra, la millor per escriure llibres, al escrit no pert mai, mai, mai—Murta, 5—Inca.

LOS MAS IMPORTANTES DE LAS BALEARES  
GRANDES  
ALMACENES **SAN JOSE**

DE  
**Ignacio Figuerola**

CENTRAL: Brondo, 7, 9 y 11.—Esquina Borne, 118.—PALMA

Sucursales

JAIME II, 59 y 61 esquina VICENTE MUT.  
BINISALEM calle TRUCH.  
LA PUEBLA calle MAYOR, 58.  
INCA, PLAZA DE LA IGLESIA, PALMER.

SASTRERÍA, CAMISERÍA, CONFECCIONES

Equipos para novios=Corbatería=Bisutería=Mercedería=Sedería=Lanería=Alfombras=Lencería=Géneros de punto=Cortinajes.

OBJETOS PARA REGALOS ■■ PRECIO FIJO

Corresponsal administratiu

a Inca: Miquel Duran.